

به گزارش ایسنا، «ایران» در ادامه نوشت: خیلی از کسانی که این روزها از سوی سفارتخانه‌های مختلف رد تقاضا یا طبق واژه مرسوم «ریجکت» می‌شوند و جواب نه می‌شوند، هیچ دلیل منطقی را در پاسخ سفارتخانه‌های مختلف نمی‌یابند و اینکه چرا باید مرزهای خط‌کشی شده من‌درآوردی مانعی واقعی برایشان ایجاد کند؟ خیلی از کسانی که این روزها برای دریافت ویزا جواب نه شنیده‌اند، دلشان می‌خواهد دلیل این رفتارها را بدانند. مثلاً کسانی که اغلب برای شرکت در کنفرانس‌های علمی یا مسائل درمانی از حق سفر محروم شده‌اند. مگر همواره شعار غرب این نبوده که دانشگاه‌ها و حوزه بهداشت و درمان مشمول تحریم نمی‌شود؟

هدیه ۳۳ ساله یکی از کسانی است که به تازگی برای شرکت در یک کنفرانس علمی از سوی یک کشور اروپایی کم‌جمعیت جواب «نه» شنیده. او می‌گوید: «این کشور در ایران سفارتخانه هم ندارد بلکه یک دفتر کنسولگری دارد. همه مدارکم را ارائه دادم و کسی که مدارک را دریافت کرد سؤال‌های لازم را پرسید و من هم همه را جواب دادم. اما بعد از چند هفته رد تقاضایم آمد. دلایشان برای این رد تقاضا آنقدر غیرمنطقی و خنده‌دار بود که نمی‌دانستم باید چه بگویم. وقتی به کارمند کنسولگری اعتراض کردم، با لحن نامناسبی جواب داد ایرانی‌ها بالاترین آمار برنگشتن به کشور را دارند و کشورهای دیگر حق دارند با ما این طور برخورد کنند! سؤال من از مسئولان کشور خودم است؛ آیا واقعاً یک کشور ۵ میلیونی حق دارد مرا از یک سفر ۰۱ روزه به کشورش که حتماً هم بازگشت خواهد داشت محروم کند؟ من در اعتراض به این رد شدن بازهم اعتراض دادم و این بارهمه مدارکم را با پست بین‌المللی برای سفارتخانه اصلی آن کشور ارسال کردم اما بازهم جواب رد شنیدم. واقعاً دلیل این رفتارهای توهین‌آمیز سفارت‌خانه‌ها را نمی‌فهمم. چرا آنها با ما این گونه رفتار می‌کنند؟»

سعید برای گرفتن یک فرصت مطالعاتی در آلمان درخواست ویزایش رد شده و ناصر برای شرکت در یک کنفرانس حقوقی در حوزه حقوق معلولان. تقاضای زهرا و رضا زوجی که هر سال برای دیدن دخترشان به اتریش سفر می‌کنند هم امسال رد شده؛ بی‌دلیل و بی‌منطق.

شاید همه این تجربیات منفی و خاطرات ناخوشایند باعث شده که جمعی از فعالان مدنی ایران تصمیم بگیرند پوشی را با عنوان پوش «حق سفر»، تشکیل دهند و در کنار آن سایت ویزا استوری (داستان‌های ویزا) را هم راه‌اندازی کنند تا همه بتوانند تجربه‌های خود را در این سایت نوشته و منتشر کنند و از این طریق هم سفارت کشورهای مختلف بتوانند این تجربیات را بخوانند و هم وزارت خارجه ایران در جریان چنین رفتارهایی باشد و بتواند در قبالشان موضع‌گیری کند.

در بخش معرفی این سایت آمده: «مرزها، خط‌کشی‌های من‌درآوردی‌اند، ورنه جهان از آن همه مردم بوده و هست. با این حال اینگونه است که باید برای گذر از این خط‌کشی‌ها، «ویزا» بگیریم. ما جمعی از فعالان مدنی ایران باور داریم برای حل مسأله، نخست باید آن را تعریف کرد و بعد با کسانی که در آن نقش دارند به گفت‌وگو نشست. این سایت از این رو راه‌اندازی شده تا با ثبت تجربه‌های درخواست ویزا در قدم نخست و پیگیری آنها در قدم بعدی، به بهبود وضعیت موجود کمک کند.»

تورج صابری‌وند، فعال مدنی و مؤلف کتاب «شکل‌های بی‌معنی» یکی از افرادی است که ایده راه‌اندازی این پوش و به دنبالش این وب‌سایت را ارائه داده است. او در گفت‌وگو با ما از تجربه‌ای می‌گوید که موجب شد تا برای راه‌اندازی پوش تلاش کند: «می‌خواستم برای گرفتن جایزه‌ام به ایتالیا بروم. دقیقاً شهریورماه سال گذشته بود که فهمیدم برای گرفتن وقت سفارت باید دو میلیون تومان به دلال‌ها بپردازم. خیلی جست‌وجو کردم و فهمیدم واقعاً راه دیگری وجود ندارد. به جای پرداخت آن دو میلیون و گرفتن وقت سفارت، یک

یادداشت سرگشاده خطاب به سفیر ایتالیا نوشتم و به این روند اعتراض کردم. در جوابش جایزه‌ام را با پست برابم فرستادند. من هم جایزه را با پست برای رایزن فرهنگی سفارت ایتالیا در ایران پروفیسور تیریتی پس فرستادم و البته خبرش را هم منتشر کردم و در کنارش یک نامه اعتراضی آنلاین هم خطاب به آقای ظریف منتشر کردم که همان موقع این نامه را ۴ یا ۵ هزار نفر امضا کردند و در واکنش به آن وزارت خارجه بیانیه داد و گفت که پیگیر ماجرا می‌شود.»

او می‌گوید: «همه این تجربه‌ها پیش‌زمینه‌ای شد برای راه‌اندازی سایت ویزا استوری. البته شنیده‌ام با تأسیس شرکت‌های خصوصی خیلی از برخوردهای نامناسب بهتر شده و این شرکت‌ها خودشان برای وقت گرفتن از سفارتخانه‌ها اقدام می‌کنند و دیگر مردم مجبور نیستند به دلال‌ها پول بدهند.»

نیما در همین وب‌سایت از تجربه‌اش نوشته: «چند وقت پیش تصمیم گرفتم همراه دو تا از همکلاسی‌هایم سفری به فرانسه و هلند داشته باشیم. هر سه دانشجوی دانشگاه تهران. تصمیم گرفتیم خودمان برنامه‌ریزی کنیم و با آژانس نرویم. اسفندماه با هزار زحمت تلفنی وقت گرفتیم و اواخر فروردین به سفارت رفتیم. مدارکمان کامل بود. نفری ۵۱ میلیون هم به خاطر سربازی وثیقه گذاشتیم ولی درخواست ویزایمان به خاطر غیرقابل اعتماد بودن هدف سفر رد شد. از همه بدتر هم برخورد کارمند ایرانی سفارت بود. روز تحویل گذرنامه یک فرم به زبان فرانسوی گذاشت رویه‌رویمان و خواست امضا کنیم. فرمی که دلیل ردی تویش آمده بود. از او خواستیم برایمان ترجمه کند که با لحنی بشدت بد گفت خودتان ترجمه کنید و اگر فرم را هم امضا نمی‌کردیم گذرنامه‌مان را پس نمی‌داد. روز مصاحبه اولین سؤالی که پرسیدند این بود که ۰۶ یورو هزینه بررسی را دارید یا نه؟ یعنی فقط همان هزینه برایمان مهم است، متأسفانه. خودشان می‌گویند سفارت هیچ واسطه و نماینده‌ای ندارد ولی با آنهایی که شخصاً اقدام می‌کنند این طوری برخورد می‌کنند و اصلاً درخواست‌ها را بررسی نمی‌کنند.»

مهزاد الیاسی، فعال مدنی هم یکی از بانیان پویش حق سفر است. او می‌گوید: «به دلیل بستری بودن خواهرم در بیمارستانی در لندن احتیاج به ویزای سریع انگلیس داشتم. با وجود اعلام قبلی سفارت انگلیس در راه‌اندازی مجدد بخش ویزای تهران، متأسفانه امکان گرفتن وقت قانونی از طریق وب‌سایت سفارت انگلیس وجود نداشت، تقویم نوبت‌دهی سایت باز نمی‌شد و من مجبور شدم از طریق یک دلال وقت ویزا، نوبت بررسی مدارک بگیرم و مدارک خودم را در تهران ارائه بدهم. برای گرفتن این وقت ۰۵۳ دلار پرداخت کردم. این در حالی است که در سایت نوشته‌اند گرفتن وقت بررسی ویزای انگلیس بدون هزینه است. این اتفاق در فروردین ۶۹۳۱ افتاد و من بابت رسیدگی نکردن سفارت انگلیس به موضوع وقت ویزا و وجود غیرقانونی واسطه‌گری و دلالتی در کشور خودم اعتراض دارم.»

مهزاد که این روزها همچنان پیگیر این موضوع است، می‌گوید: «همان موقع که اعتراض کردیم وزارت خارجه در بیانیه‌ای به اعتراض ما پاسخ داد. ما خیلی امیدوار شدیم اما این روزها گویی هیچ اهمیتی به این مسأله نمی‌دهند. ما برنامه‌مان این بود که همه اعتراض‌ها را جمع کنیم و ارائه بدهیم. به نظر ما این رویه برخورد سفارتخانه‌ها با ما حقارت‌آمیز است و نیازمند چانه‌زنی سیاسی از سوی دولتمان است. ما به‌عنوان شهروندان این کشور اعتراض خودمان را به این روند نشان داده‌ایم و در بیانیه وزارت خارجه هم آمده بود مردم شکایت‌هایشان را گزارش دهند تا این روند پی‌گیری شود و بازار دلالی‌ها و بازار سیاه جمع شود.»

اگر به پویش «حق سفر داریم» مراجعه کنید یا همین دور و بر خودتان با کسانی که این روزها قصد سفر به کشورهای مختلف داشته‌اند، صحبت کنید، حرف‌های جالبی می‌شنوید. آنها نه برای تفریح یا ماندن و برنگشتن که برای شرکت در کنفرانس‌های علمی یا معالجه بیماری، قصد مسافرت داشته‌اند. جالب آنکه در مواردی آژانس‌های هواپیمایی خارجی هم در این روند مشارکت می‌کنند و در صورتی که ویزا هم داشته باشید، مانع سفر شما می‌شوند.

انتهای پیام

منبع: [ایسنا](#)